

คำวินิจฉัย

เรื่องแดงที่ อธ. ๗๗/๒๕๖๗

เรื่อง

คำสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน

กฎหมาย กฎ

พระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๖๕ มาตรา ๑๓๑

การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน เป็นการใช้ดุลพินิจของผู้มีอำนาจตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๕ มาตรา ๑๓๑ พิจารณาถึงข้อเท็จจริงที่ปรากฏว่าเข้าเงื่อนไขตามกฎหมายที่จะมีคำสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนได้หรือไม่เท่านั้น มิได้เกี่ยวกับการวินิจฉัยว่าผู้อุทธรณ์กระทำผิดวินัยจริงหรือไม่และจะต้องรับโทษสถานใด หากผู้อุทธรณ์เห็นว่าไม่ได้กระทำผิดตามข้อกล่าวหาที่ขอร้องที่จะนำไปเป็นข้อต่อสู้พร้อมทั้งนำพยานหลักฐานไปสืบแก้ข้อกล่าวหาในชั้นสอบสวน การที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติมีคำสั่งให้ผู้อุทธรณ์ไปปฏิบัติราชการที่ศูนย์ปฏิบัติราชการสำนักงานตำรวจแห่งชาติ โดยขาดจากการปฏิบัติหน้าที่ตำแหน่งเดิมไม่ถึงเป็นคำสั่งแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งอันจะทำให้อำนาจบังคับบัญชาของผู้บังคับบัญชาเปลี่ยนไป กองบังคับการจึงยังมีอำนาจสั่งให้ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการไว้ก่อนได้ คำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องของพนักงานอัยการไม่อาจยืนยันว่าผู้อุทธรณ์มิได้กระทำผิดวินัยราชการ ทั้งไม่มีบทบัญญัติที่กำหนดให้การดำเนินการทางวินัยต้องฟังผลคดีอาญาแต่อย่างใด ผู้บังคับบัญชาจึงชอบที่จะดำเนินการทางวินัยต่อไปได้

เรื่องอุทธรณ์

ผู้อุทธรณ์ อุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค.ตร. กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง จนถูกตั้งกรรมการสอบสวน กรณีต้องหาคดีอาญาตามหมายจับ ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต เพื่อจะช่วยเหลือผู้อื่นมิให้ต้องรับโทษ หรือได้รับโทษน้อยลง ร่วมกันทำให้เสียหาย ทำลาย ซ่อนเร้น เอาไปเสีย หรือทำให้สูญหาย หรือไร้ประโยชน์ซึ่งพยานหลักฐานในการกระทำ ความผิด ร่วมกันช่วยเหลือผู้อื่นซึ่งเป็นผู้กระทำความผิด หรือเป็นผู้ต้องหาว่ากระทำความผิด อันมิใช่ ความผิดลหุโทษ เพื่อไม่ให้ต้องโทษ โดยให้พนักงแก่ผู้นั้น โดยซ่อนเร้นหรือโดยช่วยผู้นั้นด้วยประการใด ผู้อุทธรณ์เห็นว่า ผู้บังคับบัญชาไม่มีอำนาจสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน เนื่องจากคดียังไม่มี คำพิพากษาถึงที่สุดว่าได้กระทำความผิด และสำนักงานตำรวจแห่งชาติได้มีคำสั่งให้ผู้อุทธรณ์ ไปปฏิบัติราชการ ที่ศูนย์ปฏิบัติการสำนักงานตำรวจแห่งชาติ โดยขาดจากตำแหน่งเดิมแล้ว ขอให้มิ มติยกเลิกคำสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน

คำวินิจฉัย

ก.พ.ค.ตร. พิจารณาแล้วเห็นว่า การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน เป็นการ พิจารณาถึงข้อเท็จจริงที่ปรากฏว่า เข้าเงื่อนไขตามข้อกฎหมายที่จะมีคำสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน

ได้หรือไม่เท่านั้น มิได้เกี่ยวกับการวินิจฉัยว่าผู้อุทธรณ์กระทำผิดวินัยจริงหรือไม่ และจะต้องรับโทษสถานใด หากผู้อุทธรณ์เห็นว่าไม่ได้กระทำผิดตามข้อกล่าวหาที่ขอบที่จะนำไปเป็นข้อต่อสู้พร้อมทั้งนำพยานหลักฐานมาสืบแก้ข้อกล่าวหาในชั้นสอบสวนทางวินัยอีกส่วนหนึ่ง เพราะการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน เป็นการพิจารณาถึงการใช้ดุลพินิจของผู้มีอำนาจ กรณีผู้อุทธรณ์อ้างว่า กองบังคับการไม่มีอำนาจออกคำสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน เนื่องจากสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ได้มีคำสั่งให้ผู้อุทธรณ์ไปปฏิบัติราชการที่ศูนย์ปฏิบัติการสำนักงานตำรวจแห่งชาติ โดยขาดจากการปฏิบัติหน้าที่ตำแหน่งเดิม คำสั่งให้ปฏิบัติราชการที่ศูนย์ปฏิบัติการสำนักงานตำรวจแห่งชาติ นั้น ไม่ถือว่าเป็นคำสั่งแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง อันจะทำให้อำนาจบังคับบัญชาของผู้บังคับบัญชาเปลี่ยนไป กองบังคับการจึงยังมีอำนาจในการสั่งให้ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการไว้ก่อนได้ กรณีคดีอาญาถึงที่สุดโดยพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องนั้น ยังไม่อาจยืนยันได้ว่าผู้อุทธรณ์มิได้กระทำผิดตามที่ถูกลกล่าวหา และมีใช่แสดงว่าผู้อุทธรณ์มิได้กระทำความผิดต่อวินัยราชการ อีกทั้งการรับฟังพยานและการชี้แจงน้ำหนักพยานในการดำเนินคดีอาญากับการดำเนินการทางวินัยนั้นต้องแยกต่างหากจากกัน หากการกระทำของข้าราชการเพียงแค่มิมูลเป็นความผิดทางวินัย ผู้บังคับบัญชาก็สามารถดำเนินการทางวินัยได้ โดยไม่มีบทบัญญัติที่กำหนดให้การดำเนินการทางวินัย จะต้องฟังผลคดีอาญาแต่อย่างใด เมื่อการดำเนินการทางวินัยยังไม่เสร็จสิ้น คำสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย

จึงวินิจฉัยยกอุทธรณ์